

Σωτήρης Κακίσης

Οι Καθαρίστριες: Πέντε μικρά κείμενα

1 ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ

—εσύ είχες πάθος για τή Βαρβάρα· και μέ τόν άδερφό της νά μιλοῦσε, γκόμενο τόν έλεγε:

είσαι εγωπαθής τύπος· εγώ είμαι φίλος και τών δυονών σας· πιό πολύ τής Βαρβάρας όμως· άν είμαι και δικός σου ρώτα τό γιό σου, τό παιδι σου ρώτα:

- 2 μᾶς περιμένουν τέσσερις νεκροί πού κάθονται σέ καρέκλες, στό μισοσκοτάδο, μέ τό σῶμα τους ὀρθιο ὀπως περιμένουν οί ἄνθρωποι· στόν τάφο μέσα ὑπάρχει ἡ σιωπή, όμως οί νεκροί άντέχουνε ακόμα τούς ἤχους και προσπαθοῦν νά διακρίνουν τίς φωνές

φταίει πού χωριστήκανε πολλά πράγματα μέ τό θάνατό τους κι οί ιδέες γιά συνέχεια μικρήνανε, γυρίσανε τό μέσα —ξέω και γίνανε ἄλλου είδους ἀναμονή, σκληρές σάν ἐκδίκηση

- 3 ἡ ἀρχή τών πραγμάτων περιορίζει τή ζωή μας σάν μαχαίρι

είναι δύσκολο νά παραδεχτοῦμε ὅτι τά πράγματα σπάνια γειτονεοῦν μέ τ' ἄλλα πράσινα φύλλα κι ὅτι ἔχουν πορεία δικιά τους, παράλληλη μερικέσ φορές μέ τίς ἀρρώστιες μας, ἀλλά ὀπωςδήποτε ἀβίαστη· ἴσως γιατί ξαπλωμένοι ἀνακαλύπτουμε τίς κρυφές δυνάμεις τους και τούς χρωματισμούς τής πλάτης τους —πού πάλι θά ξεχαστοῦν ἀνάλογα μέ τή στάση μας.

- 4 γιά μένα πολύ συχνά οί γυναίκες φεύγανε, μένανε σύντομα βλέματα ἀπ' τό κοντινό τραπέζι, ἐπίμονες μέσ στίς κομμώσεις τους κι ἀνήσυχες στή συζήτηση—

δέ θυμᾶμαι παρά γυναίκες πού δέν προλάβαινα ν' ἀγγίξω, ἡ ἄγγιξα μέ τ' ἄγγιγμα ἐπιβεβαιώνοντας τήν ἀδυναμία τών σχέσεων·

μετά ἦρθε πού ἀρνήθηκα και τό φύλο μου κι ἔγινα ἐραστής τους.

5 ΟΙ ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΕΣ

στά σκοτεινά γραφεῖα, ὅταν περάσει κάπως ἡ ὥρα, μπαίνουνε οί καθαρίστριες, ἔτοιμες· φτωχοντυμένες· ἀναποδογυρίζουνε στήν ἀρχή τά ἔπιπλα, φέρονται ἄσχημα στίς καρέκλες, πετάνε κάτω τά σταχτοδοχεῖα

ἔστερα πλένουνε τά πάντα· μέ τό ἴδιο πανί ὄλη τή σκόνη τών πραινῶν συναλλαγῶν, ὄλα τά δεμένα πρόσωπα τών ὑπαλλήλων.